

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Ľubice Filovej, v právnej veci žalobcu **M. S.**, práv. zast. JUDr. J. Z., proti žalovanému: **Sociálna poisťovňa – ústredie**, Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, v konaní o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočky Martin** č. 300/2539/2007 zo dňa 20. novembra 2007, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 21Sd/37/2008-34 z 27. januára 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27. januára 2009, č.k. 21Sd/37/2008-34, **p o t v r d z u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom krajského súdu bolo zrušené rozhodnutie odporkyne č. 223-488/2008 zo 6. februára 2008, ako aj rozhodnutie prvostupňového orgánu – pobočky SP v Martine z 20. novembra 2007 č. 300/2539/2007, ktorými žalovaná rozhodla o priznaní a výške úrazového príplatku počas dočasnej pracovnej neschopnosti, pričom príplatok určila vzhľadom na čiastočné zavinenie poškodeného (navrhovateľa) vo výške 30% zákonného nároku.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v preskúmovacom súdnom konaní bolo potrebné vyriešiť právnu otázku akú spoluzodpovednosť nesie na vzniknutom pracovnom úraze z hľadiska správania sa žalobca. Žalovaný správny orgán, resp.

i prvostupňový správny orgán na túto spornú otázku nevykonali žiadne dokazovanie a v podstate len poukázali na tvrdenie zamestnávateľa žalobcu o tom, že miera zavinenia poškodeného v danom prípade predstavuje 70% a že teda zamestnávateľ určil rozsah svojej zodpovednosti na 30%.

Podľa názoru krajského súdu nie je možné akceptovať tvrdenie žalovaného o tom, že v danom prípade bol žalobca viackrát vyzývaný, aby si uplatnil svoje nároky na príslušnom všeobecnom súde formou určovacej žaloby, v rámci ktorej by sa domáhal určenia miery spoluzavinenia zamestnávateľa na pracovnom úraze.

Z právnej úpravy konania vo veciach sociálneho poistenia, upravenej v tretej časti zákona č. 461/2003 Z.z. je zrejmé, že správne orgány sú povinné postupovať pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol skutočný stav zistený presne a úplne a za týmto účelom i zaobstarávajú potrebné podklady pre rozhodnutie. Pri posudzovaní veci objasňujú správne orgány rovnako dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené, posúdiac dôvody podaného návrhu žalobcu v správnom konaní, odôvodnenie žalovaného v napadnutom rozhodnutí ako i žalobné dôvody dospel krajský súd k záveru, že správne orgány uvedený postup a zásady nedodrжали, čo viedlo až k nesprávnemu rozhodnutiu žalovaného. Súd je toho názoru, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 461/2003 Z.z. nevyplýva pre správny orgán taká skutočnosť, ktorá by bránila správnomu orgánu riešiť spornú otázku miery zavinenia žalobcu a zamestnávateľa na pracovnom úraze a za tým účelom vykonať dokazovanie. Práve naopak, z jednotlivých ustanovení tohto zákona vyplýva, že v prípade spornosti miery zavinenia je správny orgán povinný túto otázku skúmať a za týmto účelom musí vykonať náležité dokazovanie. Krajský súd správne vychádzal z toho, že nevykonanie náležitého dokazovania vyplýva z nesprávneho právneho názoru žalovaného na mieru dokazovania v dávkovom konaní, obe rozhodnutia zrušil z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP.

Žalovaná v odvolaní proti rozsudku krajského súdu žiadala jeho zmenu a potvrdenie svojho rozhodnutia. Opakovane zhodne s právnym názorom vysloveným aj v konaní pred prvostupňovým súdom, tvrdila, že nie je oprávnená posudzovať mieru zavinenia zamestnanca na vzniku pracovného úrazu a určovať zamestnávateľovi postup pri určení zodpovednosti

za škodu zamestnanca, v súvislosti s pracovným úrazom, ku ktorému došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním.

Povinne úrazovo poistený je zamestnávateľ. Nárok na úrazové dávky z úrazového poistenia zamestnávateľa má jeho zamestnanec po splnení podmienok ustanovených zákonom. Ak žalobca nebol spokojný s mierou zavinenia, určenou jeho zamestnávateľom, mohol podať určovaciu žalobu o zmenu miery zavinenia na vzniku pracovného úrazu. Po predložení dokladu o podaní žaloby mohla Sociálna poisťovňa prerušiť konanie o žiadosti o úrazový príplatok. Podľa žalovanej tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, s ktorými sa nestotožňuje, sú v konaní o úrazovej dávke právne bezvýznamné. Podľa žalovanej miery zavinenia žalobcu na pracovnom úraze určil v rozsahu 70% zamestnávateľ, a svoj rozsah zodpovednosti na 30%-nom rozsahu zodpovednosti zamestnávateľ trvá.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, v medziach podaného odvolania, a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP v spojitosti s § 250l ods. 2 OSP dospel k záveru, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom krajského súdu na postup a rozhodnutie odporkyne, ktorá nevykonala náležité dokazovanie na zistenie skutočného stavu veci (§ 219 ods. 2 OSP). Odvolací súd pritom dopĺňa prvostupňový rozsudok len s poukazom na skutočnosť, že žalovaná ako orgán, ktorému zákon zveril rozhodovanie o úrazových dávkach, sa bez opory v zákone ako aj bez opory vyplývajúcej z rozhodnutia súdu, cítila byť viazaná názorom zamestnávateľa – ako účastníka konania o miere spoluzavinenia pracovného úrazu poškodeným a sama považovala názor navrhovateľa (poškodeného), ako ďalšieho účastníka konania o dávke, za právne bezvýznamný. Nad rámec dôvodov rozhodnutia krajského súdu preto odvolací súd zdôrazňuje, že podľa § 173 ods. 3 zák.č. 461/2003 Z.z. všetci účastníci konania majú v konaní rovnaké procesné práva a povinnosti a žalovaná sa týmto ustanovením zákona vôbec neriadila. Konaniu žalovanej je tiež dôvodné vytknúť porušenie čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, keď žalobcovi neboli vytvorené procesné podmienky pre oboznámenie sa s podkladom rozhodnutia, pre vznesenie námietok a navrhnutie dôkazov vo svoj prospech.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. októbra 2009

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová